

De Kliniek

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De schaduwman
De laatste die sterft

In de serie met Ava Turner en Luc Callanach:

- 1 Perfecte resten*
- 2 Perfecte prooi*
- 3 Perfecte dood*
- 4 Perfecte stilte*
- 5 Perfecte misdaad*
- 6 Perfecte moord*
- 7 Perfecte wraak*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

De Kliniek

Vertaald door Yolande Ligterink

Ambo|Anthos
Amsterdam



ISBN 978 90 263 6461 7

© 2023 Helen Fields

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Yolande Ligterink

Oorspronkelijke titel *The Institution*

Oorspronkelijke uitgever Avon

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek / Arcangel Images

Foto auteur © Robert Perry

Verspreiding voor België:

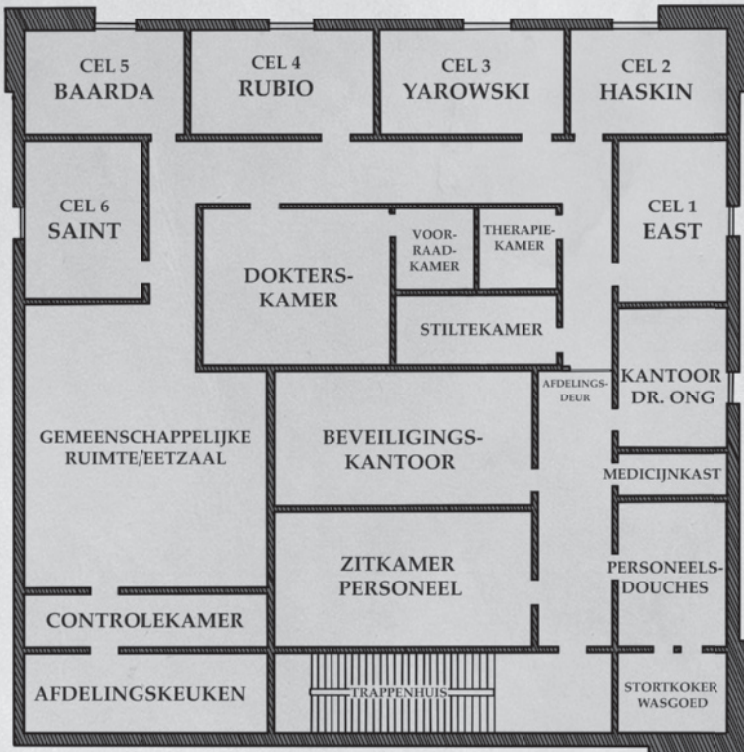
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Grace, Martha en Esther
Dank jullie wel dat ik af en toe jullie moeder mocht lenen

DE KLINIEK

DAM

MEER



BERGEN

1

MAANDAG

De doden zijn vaak interessanter gezelschap dan de levenden. Dat vond Connie tenminste. Ze vertelden een duidelijk verhaal, zonder uitvluchten of overdrijving, en vroegen er opmerkelijk weinig voor terug. Gerechtigheid misschien, of bescherming voor mensen die hetzelfde pad volgden. Maar dit lijk was veeleisender en dat was volkomen terecht.

Doctor Connie Woolwine pakte de handen van het lijk vast. Bij leven hadden ze vriendinnen kunnen zijn, verbonden door een gemeenschappelijke liefde voor de geneeskunst en voor hulp aan mensen die alle hoop kwijt waren. In de dood was de bindende factor het kind dat een van hen had gedragen en dat de ander wilde vinden.

‘Wie heeft je kindje weggenomen, Tara?’ vroeg Connie. ‘Wie is zo wreed geweest?’ Ze ging met haar in handschoenen gestoken vingers over het haar van de dode vrouw en bewonderde de zijdezachte lokken, waarin hier en daar nog haarspelden zaten van het knotje dat bij de worsteling was losgeraakt. ‘Vind je het erg als ik kijk wat je is aangedaan? Ik zal voorzichtig zijn. Je kunt me vertrouwen.’

Connie wachtte even en sloeg toen een deel van het laken om dat over het lichaam van verpleegkundige Tara Cameron lag. Ze moest

denken aan een tekenspelletje dat ze als kind had gespeeld. De eerste speler tekende voeten, vouwde het papier om en gaf het door, de tweede speler tekende benen, vouwde het papier weer om en zo ging het verder tot er met veel gelach een absurd lichaam werd onthuld. Zo ging het niet met het beeld dat nu stukje bij beetje zichtbaar werd. Connie liet de verwondingen, de penseelstreken van de moordenaar, hun eigen verhaal vertellen.

Tara's gezicht was relatief ongeschonden, tenzij je de doorgelopen mascara meetelde, die trieste zwarte lijnen over haar slapen had getekend. De jonge vrouw had op haar rug gelegen toen ze doodging. Ze was het grootste deel van de tijd bij bewustzijn geweest en had gehuild om het verlies van haar kind en om haar eigen naderende einde. Ze had over meer dan genoeg medische kennis beschikt om te weten dat ze dit nooit kon overleven.

Bij haar mondhoeken zaten bijna onzichtbare rode vlekken, die het ongetrainde oog voor lipstickvegen had kunnen houden.

‘Was dat het eerste wat ze deden? Een doek voor je mond binden?’ vroeg Connie en ze ging met een vingernagel over de ruwe plekjes die de stof had achtergelaten. ‘Dat moet wel, anders had je om hulp geroepen.’

In het linkeroor zat een donker oorknopje. Connie ging er met haar duim overheen en vroeg zich af wie Tara de oorbelletjes had gegeven en wanneer. Er kwam iets los toen haar handschoen langs het sieraad streek en opeens bleek het een diamantje met een druppel bloed erop. In haar rechteroor zat niets en daar konden verschillende verklaringen voor zijn, maar Connie zag voor zich hoe de doek ruw van haar mond werd gerukt en aan de oorknop bleef haken, waardoor het achterkantje dat hem op zijn plek had gehouden eraf werd getrokken.

Daarna waren de hals en de schouders aan de beurt. Aan weerskanten van Tara's keel zaten twee duidelijke, bebloede vingerafdrukken; het moment waarop de aanvaller haar polsslag had gevoeld was vastgelegd. Connie wist al dat ze geen afdrukken in

het bloed zouden vinden. Degene die deze misdaad had begaan had handschoenen gedragen. Er was niets aan het toeval overgelaten. Tara's lichaam was slechts door een klein, niet te voorzien detail heel spoedig ontdekt.

Haar schouder, die onberoerd waren gebleven, spraken boekdelen over Tara's leven. Hoewel ze dertig was had ze een gezonde, stevige en smetteloze huid. Dunne witte lijntjes van de schouder naar de borst spraken van een bikini, gedragen op een warme plek. Ze had het fijn gevonden om buiten te zijn en de hitte van de zon op haar lichaam te voelen. Vakantie vieren was een hoopvolle onderneming. Je nam je rust in de overtuiging dat je genoeg tijd had om ervan te genieten, om jezelf even te vergeten en de bloemetjes buiten te zetten. Connie vroeg zich af wat Tara tijdens die vakantie had gedaan als ze had geweten wat het lot voor haar in petto had. Had ze de tijd doorgebracht met haar familie of haar zaken op orde gebracht? Had ze brieven geschreven aan de mensen van wie ze hield om ze door de ophanden zijnde donkere tijd te helpen?

Weer sloeg ze een deel van het laken om. Borsten, intact, die begonnen te zwellen van de eerste melk. Bespat met bloed, dat was opgedroogd tot minuscule, zwart wordende vlokjes, die een ruwe markering op haar gladde huid hadden aangebracht. Op de armen, die langs haar zij lagen, waren de afdrukken te zien van vingers die haar hard genoeg hadden vastgegrepen om blauwe plekken achter te laten, sporen van een man die haar snel en genadeloos had vastgehouden. Duimafdrukken op de binnenkant van de armen, vingerafdrukken op de buitenkant. Tara had hem dus in het gezicht gekeken, ze had de man die haar zou vermoorden gekend. Zijn gezicht moest zich net zo dicht bij dat van haar hebben bevonden als dat van Connie nu.

Er zouden beslist sporen op het lichaam te vinden zijn. DNA van huidcellen, een druppel zweet, een spatje speeksel dat bij de worsteling door de lucht was gevlogen. Door de technologische vooruitgang werd elk lijk een forensische kaart, waarop een spoor van

aanrakingen, kussen, klappen en krassen viel te ontdekken. Eén groot chemisch feest. Als er tenminste tijd was om dergelijke ontdekkingen te doen.

Maar die tijd was er niet. Connie keek naar de tikkende klok aan de met crèmekleurige tegels bedekte muur en dwong zichzelf op te schieten. Ze kwam tijd tekort. De volgende strook laken. Onderarmen, ribbenkast, buik. Ze zette zich schrap. Hoe verder ze kwam, hoe bloediger het allemaal werd. Op de buik lagen losse, ingezakte huidplooiën nu de zwelling eronder plotseling was weggenomen. Ze was niet geslagen; daar waren geen sporen van. Hier was iets veel ergers gebeurd.

In Tara's onderbuik was een snee gemaakt van ongeveer zeven-tien centimeter lang, net diep genoeg om de huid weg te kunnen trekken en de spieren bloot te leggen. Langs de rand zaten op regelmatige afstand wondjes van de klemmen die waren gebruikt om de snee open te houden en dieper in de buik te kunnen komen. Daar waren meerdere sneden gemaakt tot de baarmoeder was bereikt. En dat was het wel zo'n beetje. Niet het hele verhaal, maar het grootste deel ervan.

Tara's baby was op gewelddadige wijze weggehaald. De baarmoeder, die zesendertig weken de vertrouwde verblijfplaats en het ideale transportmiddel was geweest terwijl de baby zich voorbereidde op de buitenwereld, was kapotgesneden en leeggeroofd. Het was niet heel deskundig uitgevoerd, maar ook niet heel slecht. Iemand had zijn huiswerk gedaan. Als er een cijfer gegeven moest worden, zou dat een zeven voor inzet en een zesenhalf voor het resultaat zijn geweest, een ruime voldoende dus voor een gedwongen keizersnede.

Eigenlijk was er een foetus ontvoerd en dat was zo'n beetje de ergste misdaad die Connie zich kon voorstellen. En dat wilde heel wat zeggen, want ze had genoeg gezien in haar carrière. Het was ook moord, maar dat was niet de voornaamste beweegreden geweest.

Het lijk was nauwelijks meer dan nevenschade.

Er was geen poging gedaan om de sneden te hechten. Tara was doodgebloed terwijl de baby gereed werd gemaakt om het gebouw te verlaten. Men had haar het zwijgen opgelegd en haar polsen vastgebonden zodat ze zich niet kon verroeren, maar Tara had heel goed geweten dat het kostbaarste wat ze bezat haar werd afgenomen.

Connie legde zacht haar hand op de snee, alsof ze wilde dat ze de klok terug kon draaien, alsof ze in de verleiding kwam om de randen vast te pakken en het gapende gat dicht te trekken. Alsof ze op die manier de baby kon terugbrengen naar het lichaam van de liefhebbende moeder.

Tara's handen waren opgezet. De ingreep, als je gestoord genoeg was om het zo te noemen, had enige tijd gevergd. Connie ging met haar vingertoppen centimeter voor centimeter over Tara's linkerhand en betastte voorzichtig de botten. Alleen een uitvoerige sectie en röntgenfoto's konden uitsluitsel geven, maar ze was er zeker van dat er breuken onder de rode plekken op de huid zaten. Dat vermoeden werd bevestigd door de nagels, die gebroken en gespleten waren en zwart zagen van het opgedroogde bloed.

'Je hebt zo hard gevochten,' zei ze sussend. 'Ik hoop dat je weet dat je alles voor je baby hebt gedaan wat je kon doen. Sommige gevechten kun je niet winnen. Je moordenaar was te goed voorbereid.' Connie streelde de hand van het lijk zoals haar oma die van haar had gestreeld als ze getroost moest worden. Als je geluk had, leerde je op jonge leeftijd hoe je moest liefhebben; dat bleef je dan je hele leven bij en ging in het andere geval voorgoed verloren. Connie vroeg zich af wat de baby van Tara in die eerste tere, gevaarlijke uren van het leven zag en leerde. Waarschijnlijk niets goeds.

Verder naar beneden kwam weinig nieuwe informatie aan het licht. Er zaten blauwe plekken rond Tara's enkels; ook daar was ze kennelijk vastgebonden. Tara's lichaam vertoonde nog niet de felle verkleuringen die na de dood optraden, zo snel was Connie er na de ontdekking van het lichaam bij geroepen. Het was allerminst over-

dreven om te zeggen dat er geen tijd te verliezen was.

De deur van de kamer kraakte, bleef steken, kreeg een klap en gaf eindelijk toe. Hij was jarenlang amper gebruikt en het gebouw hield deze kamer kennelijk liever dicht, maar er was niets aan te doen.

‘Doctor Woolwine,’ zei een man. ‘Ik ben Kenneth Le Fay. We vroegen ons af of u bijna klaar bent.’

‘Bijna,’ zei Connie.

‘Nou ja... hoelang denkt u nog nodig te hebben? De familie zit te wachten in mijn kantoor. Ik weet niet of u ervan op de hoogte bent gesteld, maar de kinderarts is van mening dat de baby niet langer dan zeven dagen te leven heeft nadat hij op zo’n traumatische manier uit de baarmoeder is gehaald, en dat is al meer dan een dag geleden gebeurd.’

‘Dat is de termijn die ik had verwacht,’ zei ze. ‘Daarna zal het spoor in elk geval koud zijn.’

‘Het lichaam moet naar elders worden overgebracht. Discreet, maar snel. Daar is iets voor geregeld.’ Zijn stem klonk ruw en deed haar denken aan het geluid van een insect dat zijn achterpoten tegen elkaar wrijft. De blik van meneer Le Fay ging naar Connies hand, die nog steeds die van de dode vrouw vasthield. Het lukte hem niet om zijn verbazing en afkeer te verbergen.

‘Mijn werkwijze lijkt misschien ongewoon,’ zei Connie, ‘maar een profielschets draait om verbanden, zowel tussen de feiten van de zaak als tussen mezelf en de betrokkenen. Ze helpen me dichter bij de waarheid te komen.’

‘Ik was al gewaarschuwd dat u een beetje...’ Hij leek het juiste woord niet te kunnen vinden.

‘Maak u geen zorgen, meneer. Ik ben zo weg.’

Hij trok de deur een beetje verder open en stak zijn arm uit om Connie aan te moedigen te vertrekken.

Ze bleef staan waar ze stond. ‘Het gaat sneller als ik enige privacy krijg.’

Hij zuchtte, maar liet haar zonder nog iets te zeggen alleen.

Connie nam het hem niet kwalijk. Kenneth Le Fay was de directeur van een drukke, gespecialiseerde psychiatrische kliniek waarin gevaarlijke patiënten waren ondergebracht. Dit was niet het eerste sterfgeval waarmee hij te maken kreeg en het zou ook niet het laatste zijn, maar het zou hem beslist de meeste slapeloze nachten bezorgen.

‘Ik moet gaan,’ zei Connie tegen Tara en ze sloeg het laken deel voor deel terug over het koude lichaam. ‘Ik zal doen wat ik kan. Ik beloof niets – dat zou niet eerlijk zijn – maar ik begin vandaag nog en ik zet me voor honderd procent in. En voor wat het waard is: ik denk dat je baby op dit moment nog leeft. Ik vind het zo verdomde erg dat dit je is overkomen.’

Ze streelde nog één keer Tara’s haar, boog zich over haar hoofd en kwam in de verleiding om haar een zoen op haar gladde voorhoofd te geven en de arme jonge vrouw een rustiger slaap toe te wensen. De onvermijdelijke overdracht van DNA zorgde ervoor dat ze dat idee uit haar hoofd zette.

‘Ik kom je weer opzoeken als het allemaal voorbij is en ik meer tijd voor je heb. Geef de hoop niet op.’

De helikopter die Connie eerder op de dag had afgezet, had de loop van de rivieren gevolgd en was door een reeks valleien gevlogen waarin herten en geiten verschrikt uiteen waren gestoven, maar dat was allemaal aan haar voorbijgegaan, want ze had zich geconcentreerd op haar opdracht en had in haar hoofd aantekeningen zitten maken. Toen ze bezig was met een psychologische analyse van mensen die in staat waren tot een dergelijke gruweldaad, hadden ze wat last van turbulentie gekregen. De piloot had sinds het opstijgen alleen de standaard veiligheidsinstructies gegeven en Connie had gretig gebruikgemaakt van de vlucht om de zaken voor zichzelf op een rijtje te zetten. Maar nu raakte hij haar arm aan en wees naar een enorme stuwdam die voor hen opdoemde.

‘Godallemachtig, dat is...’ Connie had het juiste woord niet kunnen vinden toen ze boven de dam hingen. Angstaanjagend, ontzagwekkend, verbijsterend, afschuwelijk. Op een vreemde manier statig. Sommigen zouden het zelfs mooi vinden.

Onder hen lag een grote watervlakte, die de talloze grijstinten van de hemel weerspiegelde. In de verte verhulden wolken de bergtoppen. Maar tussen die twee stond een belediging voor de natuur, die in veel opzichten toch precies leek te passen in het onverzoenlijke landschap. Een gebouw met drie vierkante torens – de hoogste in het midden – waarnaast al het andere nietig leek.

‘Moeilijk om daar woorden voor te vinden, hè? Iedereen is sprakeloos als hij het voor het eerst ziet. Ik ben blij dat ik hier alleen mensen hoef af te zetten of op te pikken en dat ik meteen weer weg kan. Het is hier doodeng.’

Connie had gelezen dat het gebouw oorspronkelijk een fort was geweest. De torens rezen op aan het eind van de vallei, met elkaar verbonden door lagere constructies, waardoor het geheel een groot oppervlak besloeg. Het hele bouwsel zag eruit alsof het graniet hier en daar naar boven was gekomen om de bergen erachter te imiteren.

Honderd jaar geleden was het fort het onderkomen geworden van het Charles Horatio Parry Instituut voor de Rehabilitatie van Krankzinnige Misdadigers. Die belachelijke naam was al snel in onbruik geraakt en vervangen door ‘De Kliniek’, en de instelling werd door de rest van de wereld geassocieerd met gekken, seriemoordenaars en pogingen om krankzinnigheid te genezen en van wolven schapen te maken. Bedlam, Topeka, Broadmoor, Rampton – en De Kliniek. De namen van zulke instellingen werden slechts gefluisterd en ze waren over de hele wereld het onderwerp van eideloze speculaties.

Voor de vierkante torens stond een muur met scherpe stalen punten erop, die bescherming moest bieden tegen elk gevaar, zowel vanbuiten als vanbinnen. Achter dat alles kronkelde een enke-

le weg tegen de steile bergen op om de locatie bereikbaar te maken voor personeel, bevoorrading, onderhoudsmensen en nieuwe patiënten. Er waren niet veel patiënten die langs die weg vertrokken. De Kliniek had de reputatie dat niemand er ooit uit kwam. De mannen en vrouwen die hier werden opgesloten konden nooit zodanig herstellen dat ze weer een plaats in een functionerende maatschappij konden innemen. De instelling bood levenslang onderdak, hoe lang dat ook mocht zijn.

Toen ze over het terrein waren gevlogen, op zoek naar het kruis dat hun landingsplaats markeerde, had Connie aan de voorkant een parkeerterrein voor het personeel gezien, naast Toren 1 een parkeerterrein voor werkverkeer en naast Toren 3 een apart gebouw met een verbrandingsoven voor het afval. Er waren dus drie manieren om iemand dood of levend af te voeren. De enige zichtbare bewakingspost was die bij het parkeerterrein voor het werkverkeer, dus vertrekkend personeel kon rekenen op een zekere mate van vertrouwen.

De torens zelf, naar de hemel reikende pilaren van grijze baksteen, waren zo hoog dat zelfs de meest wanhopige patiënt daaruit niet zou proberen te ontsnappen. Ondanks de hoogte zaten er tralies voor de ramen en het uitzicht zou voor de meeste mensen genoeg zijn om af te zien van een ongeoorloofd uitstapje. Aan de ene kant wachtte de verdrinkingsdood, aan de andere blootstelling aan de elementen en valpartijen. In de koudere maanden liep je bovendien grote kans onderkoeld te raken voordat je een lift wist te krijgen. En als de sirenes afgingen, zoals onvermijdelijk vroeg of laat zou gebeuren, was de voortvluchtige gemakkelijk te herkennen. Tenzij hij hulp kreeg van binnenuit, zoals Tara's moordenaar ongetwijfeld had gehad.

Een van de personeelsleden was benaderd door een belanghebbende, die hem er via omkoping of chantage toe had gebracht deuren open te laten en de baby naar buiten te smokkelen. Een personeelslid dat genoeg vertrouwen genoot om over sleutels en

wachtwoorden te beschikken en dat een mensenleven zo weinig waard vond dat zelfs over de ergste gruweldaden kon worden onderhandeld.

Alles was mogelijk.

Vroeger had Connie dat niet kunnen geloven, had ze oprecht gedacht dat er een grens was aan wat mensen elkaar konden aandoen; maar die tijd lag in een ver en vaag verleden, voordat ze als profiel-schetser voor politiekorpsen over de hele wereld was gaan werken, voordat ze haar studie psychologie had afgerond en een vervolgoopleiding forensische psychologie had gedaan. Ook zij was toen opgesloten in een instelling, mooier (en duurder) dan deze, maar in alle belangrijke opzichten hetzelfde als het gebouw waarin ze zich nu bevond. Ze wist beter dan wie dan ook dat in iedereen goed en slecht vertegenwoordigd was, opgeslagen als een vorm van potentiële energie, die bij de juiste katalysator opeens geactiveerd kon worden. Dat niemand ooit volledig te vertrouwen was. Dat mens zijn in essentie betekende dat je je duisterste verlangens verborg onder een laagje normaliteit en routine. Sommigen konden die verlangens verbergen en in bedwang houden, anderen niet.

Dat begrip van de menselijke natuur was de reden waarom doctor Connie Woolwine hier was. Daarom had ze de moeilijke beslissing genomen om een bezoek aan haar moeder uit te stellen, zelfs nu haar vader in het ziekenhuis een angiogram moest laten maken. Daarom had ze een afspraakje afgezegd met de enige man die zolang ze zich kon herinneren enige belangstelling voor haar had getoond – volgens haar moeder ‘duwde ze mensen weg’. Daarom dacht ze niet meer aan vakantiebestemmingen – Bora Bora, Australië en Marrakesh zouden er volgend jaar ook nog zijn. Het werk was de enige reden voor haar bestaan. Het zou zelfs het enige kunnen zijn waarvoor je leeft, fluisterde een stemmetje in de donkerste uithoek van haar hersenen.

En op dat moment was Connies vermogen om dat werk te doen, haar gave om mensen te lezen, alles voor haar. Het enige wat tus-

sen haar en Tara's baby lag, was een instelling vol veroordeelde seriemoordenaars en psychopaten.

2

MAANDAG

Connie liep zonder te kloppen het kantoor achter in het administratiegebouw binnen. De bewaker had een blik geworpen op het pasje dat ze om haar pols had gebonden en haar ongemoeid doorgelaten. Het administratieve personeel had instructies gekregen ergens anders heen te gaan.

Vier mensen stonden op toen ze de grote kamer binnenkwam, waar de enorme ramen uitzicht boden op de bergen achter De Kliniek. Kenneth Le Fay kwam achter zijn imposante bureau vandaan en liep haar tegemoet over het enorme kleed, dat wanhopig maar vergeefs de kamer een warmere uitstraling probeerde te geven.

‘Doctor Woolwine,’ zei hij. ‘Kom erbij zitten.’

Ze stak haar hand uit, maar op zijn gezicht viel te lezen dat hij voor zich zag hoe ze daarmee de hand van een jonge dode vrouw had vastgehouden. Hij draaide zich abrupt om en duwde zijn handen in zijn zakken.

‘De dood is zelden besmettelijk,’ mompelde ze toen ze verder de kamer in liep.

De jongste van de drie onbekenden deed een stap naar voren. Hij zag bijna net zo wit als de vrouw bij wie Connie vandaan kwam. ‘Kunt u ons helpen? Hebt u enig idee wie dit heeft gedaan of hoe we

daarachter kunnen komen?’ vroeg hij.

‘Dit is Tara’s man, Johannes Cameron,’ zei Kenneth Le Fay. ‘En dit zijn Keira en Francis Lyle, Tara’s ouders.’

‘Ik zal mijn best doen om te helpen, maar niets is zeker. We hebben maar weinig tijd om de baby veilig terug te krijgen,’ zei Connie.

‘Niet meer dan een week,’ beaamde Francis Lyle, ‘en alleen als er verder geen complicaties zijn opgetreden die van invloed zijn op de gezondheid van onze kleindochter.’

‘Aurora,’ merkte Johannes op. ‘Tara had al een naam gekozen. Ik geef er de voorkeur aan om die te gebruiken.’

Francis Lyle knikte. ‘Aurora, ja. Zodra we hadden gehoord wat er is gebeurd heb ik een kinderarts geraadpleegd. Zij zei dat mensen die zelf geen ouders zijn buiten een medische instelling niet goed kunnen voorzien in de behoeften van een kind. Gezien het feit dat Aurora te vroeg bij... bij onze dochter is weggehaald...’

‘Ik begrijp het,’ zei Connie. ‘We moeten ervan uitgaan dat we nu nog maar vijf dagen hebben. Mag ik de losgeldbrief zien?’

Francis Lyle pakte een vel papier van Le Fays bureau en gaf het aan haar. ‘Dit hebben ze gestuurd via mijn accountant, die tevens een persoonlijke vriend van ons is.’

Connie las de uitdraai van de e-mail hardop voor. “‘Koop in delen vijf miljoen aan Crater Coins. Zet die op een digitale wallet – de gegevens zijn bijgevoegd. Na ontvangst hoort u waar de baby zich bevindt.’” Cryptocurrency. Slim. Bijna niet te traceren,’ zei Connie. ‘Gaat u betalen?’

‘De politie heeft geadviseerd het niet te doen. Ze zeggen dat de kans op vrijlating niet groter wordt als er losgeld wordt betaald,’ zei Le Fay.

‘We betalen.’ De stem van Francis Lyle maakte duidelijk dat er geen tegenspraak mogelijk was.

‘Houdt de politie toezicht op de betaling? Ze zullen het geld moeten volgen, of in dit geval het equivalent daarvan.’

‘De politie heeft ermee ingestemd om samen te werken met mijn

accountant, die de aankoop en de overboeking zal regelen. We hebben zelf al een digitale wallet aangemaakt. U kunt er zeker van zijn dat het cryptogeld op tijd wordt overgeboekt. Er is al geld voor opzijgezet. We geven de ontvoerders geen reden om de baby iets aan te doen.'

'Goed,' zei Connie, 'ik begrijp uw beslissing. Maar dit is een bijzonder netelige situatie. Neem me niet kwalijk dat ik het zo bot zeg, maar is er al bewijs van leven gegeven?'

'Er zat een video bij de e-mail. We hebben er een screenshot van genomen. Hier.' Francis Lyle gaf haar een tweede vel papier.

De ogen van de baby zaten stijf dicht. Ze was in een simpele witte handdoek gewikkeld, zodat alleen haar gezichtje en armpjes te zien waren. Het zou iedere pasgeboren baby kunnen zijn, behalve dat in de hoek van de foto onmiskenbaar een deel van het gezicht van Tara Cameron te zien was.

'Probeer de politie de e-mail te traceren?' vroeg Connie.

'We hebben te horen gekregen dat hij is verstuurd via *onion routing*,' zei Johannes. 'Het bericht is zo vaak over de hele wereld heen en weer gestuurd dat het met geen mogelijkheid getraceerd kan worden.'

'Hebt u door kunnen geven dat u de e-mail hebt ontvangen en dat u wilt betalen?' vroeg Connie.

'Ja,' zei Johannes. 'En we hebben elke dag een nieuwe video geëist met bewijs van de datum.'

'Mooi. Stuur de video's alstublieft naar mij door, als u het niet erg vindt. Ik moet alles zien wat de politie ziet. Het kan zijn dat er details in staan waarvan de politie niet beseft dat ze relevant zijn.' Connie gaf de papieren terug.

'Ik wil haar zien,' riep Keira Lyle. Iedereen keek naar haar. 'Ik wil mijn dochter zien. Hier en nu. Ik wil niet meer wachten. Ze heeft me nodig.'

Francis Lyle stak met een zucht een hand naar zijn vrouw uit, maar ze deed een stap naar achteren. 'Schat, iedereen is het erover